Sofiya Rotaru:

"Düşünmürəm ki, səhnə taleyimdə xarici görkəmin həlledici rol oynayıb..."

"Amma bütün qadınlar kimi mən də diqqət mərkəzində olmaqdan xüsusi məmnunluq duyur, ləzzət alıram..."

- Sofiya Mixaylovna, yəqin ki, sualım Sizə qəribə görünəcək. Bəlkə hələ qəlbinizə də dəydim. Buna görə də hər ehtimala qarşı bəri başdan üzrxahlıq edirəm.

Sizi heç kəsə bənzətmək istəmirəm. Amma Sizdən alacağım cavabın çox mətləblərdən xəbər verəcəyini dəqiq bildiyimdən sualı başqa şəkildə ünvanlamağa da lüzum görmürəm.

İndi hamı efirə can atır. Səsi, ustalığı var, ya yox - fərqinə varılmır. Xarici görkəmlərinə bir balaca əl gəzdirməklə işlərini bitmiş hesab edirlər. Və çox qəribədir ki, məqsədlərinə asanlıqla da nail olurlar. Onların əlindən artıq əsl sənətkarlara telekanallarda yer qalmayıb. Bəlkə bu tək Azərbaycanda belədir. Bəlkə də...

Nə isə, sualdan yayınmayaq. Siz son dərəcə gözəl və məlahətli xanımsınız. Xahiş edirəm, düzünü deyin: "Qazandığınız uğurlarda cazibədar qadın olmağınızın nə kimi təsiri var?!"

- Nə qədər səmimi olsam da cavabıma inanmayacaqsınız. Bir də bunu tamaşaçılardan, yaradıcılığıma yüksək qiymət verənlərdən soruşmaq daha düzgün olardı.

Mən bu haqda ümumi şəkildə danışa bilərəm. Təbii ki, bu və ya digər uğurun qazanılmasında xarici görkəmin təsiri də az deyil. Təsəvvür edin ki, eyni mahnını eyni ustalıqla 2 nəfər ifa edir - biri gözəl və məlahətlidir, digəri çirkin. Hansını dinləyəcəklər?! Əlbəttə, gözəli!

Bəli, gözəllik böyük nemətdir. Təsadüfi deməyiblər ki, gözəllik qarşısında zamanın özü belə acizdir. Amma gəlin yuxarıdakı mənzərəni bir az fərqli təsvir edək. Səhnədə iki nəfər oxuyur. Birinin səsi nə qədər qəlbəyatandırsa, görkəmi bir o qədər könül bulandırandır. Digərinin isə özü məlahətli, səsi cod. Hansını dinləyəcəksən.Təbii ki, birincisi. Çünki gözəl sima gözəl səs deyil. Dinləyici üçün isə səs daha vacibdir.

Bu mənada, mən düşünmürəm ki, sənət taleyimdə xarici görkəmim həlledici rol oynayıb. Uğurlarım üçün ilk növbədə gərgin zəhmətimə, dost və qorhumlarımın dəstəyinə borcluyam. Bir sözlə, zəngin daxili aləmi olmayan artist gözəl şəkildən başqa bir şey deyil. Bununla belə, etiraf edim ki, bütün qadınlar kimi mən də diqqət mərkəzində olmaqdan xüsusi məmnunluq duyur, ləzzət alıram...

- Siz daima hərəkətdəsiniz: məşq, görüş, çəkiliş, konsert və nəhayət, ailə qayğıları. Hər halda bunlardan biri Sizin həyatınızda daha önəmli olmalıdır - ya ailə, ya da səhnə...

- Bu sualı mənə tez-tez verirlər. Bəzən isə bu sorğu daha kəskin aparılır: "Əgər seçim qarşısında qalsaydın, hansını qurban verərdin - səhnəni, yoxsa ailəni?!"

İlk baxışdan maraqlı görünsə də, sualın bu şəkildə qoyuluşu düzgün deyil. Niyə? Əvvəla, ona görə ki, onlar ayrılmaz, bir-birini tamamlayan məfhumlardır. Belə ki, ailəni saxlamaq üçün haradasa çalışmalısan. Tutaq ki, işini ailənə qurban verib oturdun evdə. Bəs sonra?

Çalışmaqda yalnız ailəni saxlamırsan, həm də cəmiyyət arasına çıxırsan, kiməsə lazım olursan, kiminsə qolundan tutursan, xeyirxahlıq edirsən, nüfuz qazanırsan, tanınırsan.

O başqa məsələ ki, çalışdığın sahəyə yalnız "çörək ağacı" kimi baxmırsan, həm də ondan mənəvi rahatlıq duyur, zövq alırsan. Yəni o sənətə ürəkdən bağlısan. Bu yerdə böyük Nazimin (Nazim Hikmət - **Y.V.**) sözləri yada düşür: "Xoşbəxt o adamdır ki, səhər işə tələsir, axşam isə - evə..."

Əziz oxucum!

Zaman-zaman görüşünə çox sənətkar gətirmişəm. Bir-birindən maraqlı, tanınmış, dünyaşöhrətli- Müslüm Maqomayev, Lüdmila Çursina, Vyaçeslav Tixonov, Alla Puqaçova, Mstivlav Rostropoviç, Lüdmila Zıkina, İosif Kabzon və s. və i.a. Bu gün...

Bu gün isə görüşünüzə milyonların pərəstişkarı, Moldavanın əfsanəvi qızı Sofiya Rotaru gəlib. İnanıram ki, onunla söhbətimiz də ürəyinizcə olacaq. Odur ki, əlinizdəki işi hələlik bir kənara qoyun, diqqətinizi bizə verin.

Sənətindən ki ləzzət almadın, işə ki əzizlərinə, doğmalarına qovuşacaqsan kimi tələsmədin - heç nə! Bu mənada, ailəm mənim üçün nə qədər əzizdirsə, işim də bir o qədər doğma və qiymətlidir. Odur ki, daima onları bir-birinə uyğunlaşdırmağa çalışıram. Hərçənd bu həmişə uğurlu alınmır.

- Bütün bunlara baxmayaraq, adamın yorulduğu, qüvvəsinin tükəndiyi vaxtlar da olur...

- Elədir. Amma məqsədə nail olmaq üçün başqa çıxış yolu da yoxdur. Daima çalışmalısan. "İstəmirəm", "bacarmıram" - deyə geri çəkilmək olmaz. Bu yerdə xarakter göstərmək, dözümlü olmaq gərəkdir.

Sənətdə mən özümə qarşı da, məni əhatə edənlərə də çox tələbkaram. Səhlənkarlığa, qeyri-professionallığa dözə bilmirəm. Bəzən hətta belə məqamlarda əsəbimi cilovlamaqda acizlik duyur, səsimi ucaldır və təbii ki, sonda hərəkətimə peşman oluram.

- Kimlərlə dostluq edirsiniz?

- Təvazökarlıqdan uzaq olsa da deyim ki, mən dostluqda çox sadiqəm. Yaratdığım əlaqəni göz bəbəyim kimi qoruyuram. Artıq neçə illərdir ki, Vladimir Mateski, Layma Vaykule, İrina Ponarovskaya, Larisa Dolina, Lüdmila Zıkina, İqor Krutı, Lev Leşşenko və başqaları ilə etibarlı dostluq edirəm. Yaltaya gələn artistlərin bir zəngi bəsdir ki, onların pişvazına çıxsın. Məni tanıyanlar yaxşı bilir ki, qapımız həmişə bütün qonaqların üzünə açıqdır.

- Hansı müəlliflərin mahnılarını oxumaq daha ürəyinizcədir?

- Açığını deyim ki, Vladimir İvasyukdan sonra bu və ya digər mahnını seçmək mənim üçün çox çətindir. Axı o mənim baş kamertonum və ilhamverənim idi.

Uzun illərdir ki, mən Vladimir Mateski ilə əməkdaşlıq edirəm. Məhəbbət, xeyirxahlıq, torpağa bağlılıq, bir sözlə, bütün nəcib insani münasibətləri o dərindən duyur.

Mən eləcə də istedadlı gənclərin yaradıcılığını xüsusi maraqla izləyirəm. Hazırda Ukrayna bəstəkarı Ruslan Kvinta ilə işləyirəm. Ruslan çox istedadlıdır. Onun şair Vitali Kurovski ilə gözəl yaradıcılıq əlaqəsi var. Başlıcası odur ki, onların mahnıları mənim daxili aləmim, mənəvi dünyamla üst-üstə düşür. Biz məsləkdaşıq.

- Adam inana bilmir ki, Siz artıq nənəsiniz...

- Komplementinizə görə çox sağ olun! Amma səmimiyyətimə inanın: nəvələrim həyatıma böyük xoşbəxtlik gətirib, ömrümü mənalandırıb.

- Sənət adamlarının ailə həyatı uzun sürmür. Siz o nadir adamlardansınız ki, həm könül verdiyiniz peşədə uğur qazanmış, məşhurlaşmış, həm də ailənizi qorumusunuz. Görünür burada həyat yoldaşınızın da rolu az deyil. Oxucularımız üçün maraqlıdır: Siz onunla nə vaxt və necə tanış olubsunuz?!

- Anatoli Nijni Taqildə ordu sıralarında xidmətdə ikən haradansa əlinə "Ukrayna" jurnalı keçir. Bədii özfəaliyyətə respublika baxışının qalibi kimi bu jurnalın üz qabığında mənim şəklim verilibmiş. Anatoli onu bütün dostlarına göstərir: "Bir baxın, bizim Bukovinanın necə gözəlləri var". Sonra da şəkli kəsib kazarmada çarpayısının yanında divardan asır. Hərbi xidmətdən sonra o Çernovıya gəlir, oxuduğum musiqi məktəbini tapır, yaşadığım yataqxananın ünvanını öyrənir və məni qarabaqara izləməyə, ürəyini açmaq üçün uğurlu məqam axtarmağa başlayır. Düz iki il sərasər onun sözünü yerə saldım. Doğrusu o vaxt şəhərli ilə ailə həyatı qurmağa ehtiyat edirdim. Düşünürdüm ki, taleyimi kənddən olan sadə bir oğlanla bağlasam daha xoşbəxt olaram.

Bütün bunlara baxmayaraq Anatoli məndən əl çəkmədi və sonda bir gün "saqqızımı oğurladı". İndi də o xoşbəxt anları unuda bilmirəm. Toyumuzda bütün kənd iştirak etdi. On bir aydan sonra oğlumuz oldu...

...Söhbətimizin sonunda etiraf etməliyəm ki, sənət adamları üçün ailəni qorumaq həqiqətən çox çətindir. Amma tərəflər arasında qarşılıqlı anlaşma, səmimiyyət, dözümlülük, mehribanlıq, ən başlıcası, güclü məhəbbət olanda tədricən bütün problemlər öz həllini tapır. Düşünürəm ki, Azərbaycanda belə ailələrin sayı daha çoxdur...

Yaşar VƏLİYEV